

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 65 0 Rs 335803 22 Rev

Sarajevo, 20.12.2022. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Suada Kurtović, kao predsjednika vijeća, Fatime Imamović i Snježane Malešević, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. Dž.S. iz Z., Ulica ..., 2. M.D. iz M., Ulica ..., 3. M.Š. iz Č., ..., 4. S.P. iz K., Ulica ... i 5. I.G. iz M. Ulica ..., koje zastupa punomoćnica Maja Škoro, advokat iz Mostara, Ulica R. Bitange broj 48b, protiv tuženog JP Željeznice Federacije BiH d.o.o. Sarajevo, sa sjedištem u Sarajevu, Ulica Musala broj 2, radi utvrđenja, činjenja i isplate v.s. 55.800,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 335803 22 Rsž 2 od 18.5.2022. godine, u sjednici vijeća održanoj 20.12.2022. godine, donio je:

R J E Š E N J E

Revizija se usvaja, obje nižestepene presude ukidaju i predmet vraća drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

O troškovima postupka nastalim u povodu revizije odlučit će se u konačnoj odluci.

O B R A Z L O Ž E N J E

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 335803 20 Rs 2 od 15.11.2021. godine, odlučeno je:

„ODBIJA SE tužbeni zahtjev tužilaca koji glasi:

Utvrđuje se da je tuženi povrijedio prava tužilaca na jednako postupanje u ostvarivanju njihovih prava iz radnog odnosa, prekršio njihova prava na jednakost garantovano Zakonom o zabrani diskriminacije, članom II 4 Ustava BiH, članom 2.1. Ustava F BiH, Zakonom o radu F BiH, člana 14. Evropske konvencije o ljudskim pravima i člana 1. Protokola 12 uz konvenciju na način da je došlo do diskriminacije u oblasti rada, odnosno narušavanje jednakih mogućnosti za zasnivanje radnog odnosa, uživanje pod jednakim uslovima svih prava u oblasti rada, kao što su pravo na rad, na napredovanje u službi i na stručno usavršavanje.

Utvrđuje se da su tužioci žrtve mobinga od strane tuženog, koji se ogleda u psihičkom uznemiravanju na radnom mjesto koje je ponavljano putem radnji kojima je cilj i posljedica bila degradacija tužiočevih radnih uslova, donošenje nezakonitih odluka kojim su tužioci od 1 do 3 tužbe razriješeni sa dužnosti šefa organizacijskih jedinica, a kojim radnjama je uzrokovana povreda ljudskih prava i ljudskog dostojanstva tužilaca, nanesena šteta fizičkom i mentalnom zdravlju i kompromitovana profesionalna

budućnost, a sve iz razloga što su tužioci zbog nepoštivanja ugovora o radu, općeg i granskog Kolektivnog ugovora, Pravilnika o radu i Zakona o radu od strane tuženog podnijeli tužbe za isplatu manje isplaćenih plata, regresa i doprinosa za PIO/MIO pred nadležnim sudovima u F BiH.

Dužan je tuženi da otkloni sve posljedice diskriminatorskog odnosa prema tužiocima.

Obavezuje se tuženi nadoknaditi nematerijalnu štetu prouzrokovanu povredom profesionalnog ugleda i ličnog dostojanstva, nanesene štete fizičkom i mentalnom zdravlju tužilaca i to:

- tužiocu pod 1. Dž.S., ukupan iznos od 10.000,00 KM, sa pripadajućom zateznom kamatom počev od 01.03.2013. godine do isplate, a sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja,
- tužiocu pod 2. M.D., ukupan iznos od 10.000,00 KM, sa pripadajućom zateznom kamatom počev od 01.03.2013. godine do isplate, a sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja,
- tužiocu pod 3. M.Š., ukupan iznos od 10.000,00 KM, sa pripadajućom zateznom kamatom počev od 01.03.2013. godine do isplate, a sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja,
- tužiocu pod 4. S.P., ukupan iznos od 5.000,00 KM, sa pripadajućom zateznom kamatom počev od 01.03.2013. godine do isplate, a sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja,

Za tužioca pod 1. Dž.S.: Poništava se Odluka Uprave društva JP Željeznice F BiH d.o.o. Sarajevo, br. UD-60446-9.1.1/2012 od 29.11.2012. godine, kao i drugostepena Odluka br. UD-2245-10.2./2013 od 16.01.2013. godine. Poništava se Ugovor o radu 1-267/2013. godine i na snazi ostaje ugovor o radu broj 1644/10 od 16.04.2010. godine kojim je Dž.S. raspoređen na radno mjesto „Šef službe u Službi za istraživanje tržišta i promociju (Zenica), Sektor za istraživanje tržišta, prodaju i promociju, kabinet predsjednika uprave – Generalnog direktora“.

Za tužioca pod 2. M.D.: Poništava se Odluka Uprave društva JP Željeznice F BiH d.o.o. Sarajevo, br. UD-60446-9.1.2/2012 od 29.11.2012. godine, kao i drugostepena Odluka br. UD-2245-10.1./2013 od 16.01.2013. godine. Poništava se Ugovor o radu 268-1/13. godine i na snazi ostaje ugovor o radu broj 1045-1/10 od 16.04.2010. godine kojim je M.D. raspoređen na radno mjesto „Šef radne jedinice“.

Dužan je tuženi isplatiti na ime materijalne štete tužiocu pod 2. M.D., na ime umanjenog koeficijenta novčane iznose, i to:

- Za mjesec februar 2013. godine iznos od 129,56 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2013. godine do isplate,
- Za mjesec mart 2013. godine iznos od 194,33 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.04.2013. godine do isplate,
- Za mjesec april 2013. godine iznos od 182,96 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.05.2013. godine do isplate,
- Za mjesec maj 2013. godine iznos od 172,76 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2013. godine do isplate,

- Za mjesec juni 2013. godine iznos od 114,17 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2013. godine do isplate,
- Za mjesec juli 2013. godine iznos od 173,65 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2013. godine do isplate,
- Za mjesec avgust 2013. godine iznos od 100,18 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2013. godine do isplate,
- Za mjesec septembar 2013. godine iznos od 117,50 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.10.2013. godine do isplate,
- Za mjesec oktobar 2013. godine iznos od 204,57 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2013. godine do isplate,
- Za mjesec novembar 2013. godine iznos od 182,82 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2013. godine do isplate,
- Za mjesec decembar 2013. godine iznos od 211,02 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2014. godine do isplate, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja.

Za tužioca pod 3. M.Š.: Poništava se Odluka Uprave društva JP Željeznice F BiH d.o.o. Sarajevo, br. UD-60446-9.1.3/2012 od 29.11.2012. godine, kao i drugostepena Odluka br. UD-2245-10.3./2013 od 15.01.2013. godine. Na snazi ostaje Ugovor o radu 1734-33/08 od 13.08.2008. godine kojim je M.Š. raspoređen na radno mjesto „Šef stanice u RJ Stanica Mostar Teretna, Služba za organizaciju i sigurnost prometa Mostar, PP Mostar“.

Dužan je tuženi isplatiti na ime materijalne štete tužiocu pod 3. M.Š., na ime umanjenog koeficijenta novčane iznose, i to:

- Za mjesec decembar 2012. godine iznos od 233,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2013. godine do isplate,
- Za mjesec januar 2013. godine iznos od 327,10 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2013. godine do isplate,
- Za mjesec februar 2013. godine iznos od 241,70 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2013. godine do isplate,
- Za mjesec mart 2013. godine iznos od 226,60 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.04.2013. godine do isplate,
- Za mjesec april 2013. godine iznos od 388,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.05.2013. godine do isplate,
- Za mjesec maj 2013. godine iznos od 416,10 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2013. godine do isplate,
- Za mjesec juni 2013. godine iznos od 387,40 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2013. godine do isplate,
- Za mjesec juli 2013. godine iznos od 452,60 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2013. godine do isplate,
- Za mjesec avgust 2013. godine iznos od 344,70 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2013. godine do isplate,
- Za mjesec septembar 2013. godine iznos od 350,90 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.10.2013. godine do isplate,
- Za mjesec oktobar 2013. godine iznos od 405,80 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2013. godine do isplate,
- Za mjesec novembar 2013. godine iznos od 451,30 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2013. godine do isplate,

- Za mjesec decembar 2013. godine iznos od 442,40 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2014. godine do isplate, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja.

Dužan je tuženi nadoknaditi tužiocima troškove parničnog postupka, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja.“

Utvrđuje se da je tužba tužioca I.G. povučena“.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 335803 22 Rsž 2 od 18.5.2022. godine žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Protiv drugostepene presude tužitelji su blagovremeno izjavili reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i drugostepena presuda ukine, te predmet vrati na ponovno suđenje ili preinači na način da se usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova za sastav revizije u iznosu od 1.263,60 KM.

U odgovoru na reviziju tuženi je predložio da se revizija odbije kao neosnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji i po službenoj dužnosti, u smislu odredbe člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP-a), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Revizija je osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici jeste zahtjev za utvrđenje diskriminacije, mobinga, naknade nematerijalne štete, poništenje odluka tuženog o rasporedu tužitelja na druga radna mjesta i zahtjev za naknadu materijalne štete na ime umanjenog koeficijenta prilikom obračuna plaća.

U postupku je utvrđeno d su tužitelji zaposlenici tuženog, da je tužitelj Dž.S., po zanimanju ekonomista - komercijalista, po ugovoru o radu na neodređeno vrijeme od 16.4.2010. godine, raspoređen na radno mjesto sa posebnim ovlaštenjima i odgovornostima Šef službe, da je tužitelj M.D., elektrotehničar, po osnovu ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 16.4.2010. godine, raspoređen na radno mjesto sa posebnim ovlaštenjima i odgovornostima Šef radne jedinice, da je tužitelj M.Š., po zanimanju saobraćajno - transportni tehničar, po ugovoru o radu na neodređeno vrijeme od 13.8.2008. godine raspoređen na radno mjesto sa posebnim ovlaštenjima i odgovornostima Šef stanice, da je tužitelj S.P., po zanimanju saobraćajno - transportni manipulant, proglašen invalidom II kategorije 28.11.2011. godine i sa tuženim zaključio ugovor o radu na određeno vrijeme sa neraspoređenim mjestom do raspoređivanja zaposlenika u skladu sa rješenjem Federalnog Zavoda za PIO/MIO Mostar, koji se 20.3.2012. godine obratio tuženom sa zahtjevom za raspored na radno mjesto magacioner u ST Konjic, koje radno mjesto je upražnjeno odlaskom drugog radnika u penziju. Tužitelji su podnijeli tužbe protiv tuženog, kao svog poslodavca, radi isplate

---

¹ Službene novine F BiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

razlike plaća po Granskom kolektivnom ugovoru, da su te parnice pravosnažno okončane i tužiteljima dosuđena razlika plaće. Nakon što su podnijeli tužbe protiv tuženog, Odlukama tuženog od 29.11.2012. godine (dalje predmetne Odluke), tužitelji su raspoređeni na druga radna mjesta, sa poslovima manje složenosti i manjom plaćom u odnosu na ranije poslove koje su obavljali, a četvrtotuzitelj nije ni raspoređen iako su se ostvarili uslovi za raspored. Predmetne Odluke tuženog zasnivaju se na članu 58. Statuta JP Željeznice F BiH i sadrže naziv radnog mjesta, organ koji se zadužuje za realizaciju odluka, datum stupanja na snagu, bez navođenja razloga za takve odluke. Tužitelji su protiv istih podnijeli zahtjeve za zaštitu prava, koje je tuženi odlukama od 15.1.2013. godine odbio kao neosnovane, uz obrazloženje da tužitelji nisu naveli konkretan valjan pravni osnov za pobijanje odluke. Nakon što su tužitelji podnijeli tužbe za isplatu razlika plaća, tuženi je organizovao više sastanaka, na kojim je sugerisano zaposlenicima da povuku tužbe, u protivnom da će snositi posljedice u smislu da neće napredovati u poslu, da će doći do promjene radnih mjesta, pa čak i otkaza. Dalje je utvrđeno da zaposlenici koji nisu podnosili tužbe protiv tuženog, nisu odlukama tuženog raspoređeni na druge poslove. U vrijeme rasporeda tužitelja na druga radna mjesta, tuženi nije vršio sistematizaciju radnih mjesta, niti je poduzimao bilo kakve radnje u smislu reorganizacije poslova, rasporeda zaposlenika na druga radna mjesta, niti bilo koje druge radnje koje bi upućivale na to da je tuženi imao potrebu vršiti bilo kakvu preraspodjelu u vršenju poslova i zadataka.

Slijedom navedenog, nižestepeni sudovi ocjenjuju da tužitelji, iako su u postupku iznosili činjenice za koje smatraju da opravdavaju sumnju da je poslodavac postupio protivno odredbama o zabrani diskriminacije, nisu naveli niti jedan zaštićeni osnov sadržan u odredbi člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije², pa se zbog toga ne može raditi o diskriminaciji u smislu ove odredbe, niti o mobingu u smislu odredbe člana 4. stav 3. Zakona o zabrani diskriminacije. Nižestepeni sudovi obrazlažu da je za postojanje diskriminacije neophodno utvrditi različito tretiranje nekog lica ili grupe lica prema zabranjenim osnovama iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, u odnosu na lice ili grupu koje se nalazi u sličnoj ili podudarnoj situaciji i kojima je uživanje spornog prava omogućeno, te da takav različit tretman nema legitiman cilj, odnosno da nedostaje proporcionalnost između željenog cilja i upotrijebljenih sredstava. Dakle, u antidiskriminacijskim parnicama podnosilac tužbe treba sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokazati činjenice na osnovu kojih se može zaključiti da ga je tuženi nejednako tretirao na nekoj zabranjenoj osnovi, a takvu zabranjenu osnovu tužitelji nisu dokazali u ovoj parnici. Slijedom toga, nisu utvrđeni ni elementi mobinga, kao specifičnog oblika diskriminacije. Tuženi je, kako dalje obrazlažu nižestepeni sudovi, po svom ovlaštenju, sadržanom u odredbi člana 58. Statuta, donio odluke o rasporedu tužitelja na odgovarajuća radna mjesta, shodno njihovoj stručnoj spremi, dakle postupao zakonito, pa su odbili i zahtjeve tužitelja za poništenje predmetnih odluka i za naknadu štete.

U revizijskoj fazi postupka i dalje je sporno da li činjenice koje su tužitelji iznosili opravdavaju sumnju da su tužitelji bili diskriminirani od strane tuženog.

U antidiskriminacijskom postupku tužitelj dokazuje slijedeće činjenice: a) da postoji različito postupanje; b) da je to različito postupanje utemeljeno na jednom od

---

² “Službeni glasnik BiH broj 59/09 I 66/16

zabranjenih osnova i c) postojanje komparatora ili hipotetičkog komparatora, kao osobu ili grupu osoba koja se nalazi u sličnoj situaciji kao i tužitelj. Tužilac nije dužan sve navedene činjenice dokazati u postupku sa stepenom sigurnosti. Sa stepenom sigurnosti tužilac je dužan dokazati da posjeduje karakteristike na osnovu koje smatra da je diskriminisan, te da su se postupci tuženog, zbog kojih je podnio tužbu, zaista i desili, odnosno postojanje radnje ili mjere tuženog i da je tom radnjom ili mjerom pogođen. Sa stepenom pretežne vjerovatnoće tužitelj nije dužan dokazati diskriminatorski osnov i različito postupanje u odnosu na komparatora.

Navodni počinitelj vjerovatnost diskriminacije može pobiti na dva načina: 1. tako da u postupku sa stepenom sigurnosti dokaže da tužitelj nije u sličnoj ili usporedivoj situaciji sa svojim komparatorom ili 2. da se razlika u postupanju ne zasniva na pravno zaštićenoj osnovi već na drugim objektivnim razlozima. Ukoliko ne uspije na navedeni način pobiti vjerovatnost diskriminacije, navodni počinitelj diskriminacije mora sa stepenom sigurnosti dokazati da je različito postupanje bilo objektivno opravdana i proporcionalna mjera.

Tačna je konstatacija nižestepenh sudova da zaštićeni osnovi predstavljaju ključni element diskriminacije, jer različito tretiranje osoba postaje diskriminacija ukoliko se razlikovanje zasniva na jednom od zaštićenih osnova iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, pri čemu navedena zakonska odredba počiva na otvorenoj listi zaštićenih osnova. I član II tačka 4. Ustava Bosne i Hercegovine, te član 14. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda ukazuju na otvorenu listu osnova diskriminacije. Tačno je i da tužitelji u svojim navodima eksplicitno nisu naveli o kojem zaštićenom osnovu se u konkretnom slučaju radi.

Međutim, ta okolnost ne navodi na zaključak da nema diskriminacija u ovoj pravnoj stvari. Zaštićeni osnov se ne mora nužno i izričito odnositi na „zabranjeni osnov“ iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije. Dovoljno je da se odnosi na neki uzrok koji se ne može odvojiti od zaštićene osnove, koja se u konkretnom slučaju u širem smislu odnosi na radno-pravni status tužitelja sa posebnim ovlaštenjima i odgovornostima i socijalno-ekonomske povlastice koje imaju na osnovu njihovog objektivnog statusa takvog zaposlenika, kao i tužitelja, invalida II kategorije, koji je u očekivanju raspoređivanja na odgovarajuće poslove i zadatke.

U činjeničnoj situaciji kada tuženi nije vršio reorganizaciju poslova, niti sačinio novu sistematizaciju radnih mjesta, kada nije u odlukama od 29.11.2012. godine obrazložio osnov raspoređivanja tužitelja na druga radna mjesta, nepovoljnija za njih, niti u odgovoru na prigovore tužitelja obrazložio razloge odbijanja prigovora, već paušalno odbija prigovore jer da tužitelji nisu naveli osnov za pobijanje (nisu mogli ni navesti jer odluke ne sadržavaju razloge), kada su i prije spornih odluka upozoravali zaposlenike na povlačenje tužbi, jer da će u suprotnom snositi posljedice, tada su se tužitelji našli u analognoj situaciji sa zaposlenicima koji nisu podnijeli tužbe i koji nisu raspoređeni na druge poslove. Ovi zaposlenici se nalaze u činjenično sličnim okolnostima kao i tužitelji, pri čemu su tužitelji dokazali da se prema tim zaposlenicima, kao komparatorima, povoljnije postupalo u odnosu na tužitelje, budući da nisu imali promjene radnog mjesta. Činjenica je da je tuženi tužitelje tretirao odlukama od 29.11.2012. godine, odnosno nije rasporedio jednog od tužitelja, kao invalida, na odgovarajuće poslove, ne nalazeći pri tome stvarni osnov za takve odluke.

Tuženi, po ocjeni ovog suda, tokom postupka nije ponudio uvjerljivo opravdanje za donošenje predmetnih odluka, uz istovremeno očuvanje radnih pozicija drugih zaposlenika. Nije dokazao sa stepenom sigurnosti ni to da je različito postupanje bila objektivno opravdana i proporcijalna mjera. On ne može svoje odluke pravdati ovlaštenjima direktora da može rasporediti zaposlenika na drugo radno mjesto. To jeste ovlaštenje direktora, ali ono mora biti zakonski opravdano, uz sagledavanje svih okolnosti i potreba tuženog u konkretnoj činjeničnoj situaciji. Tuženi tokom postupka nije naveo niti jedan opravdan razlog zbog kojeg da se ukazala potreba za drugim rasporedom tužitelja, niti razlog odbijanja raspoređivanja četvrtotuzitelja na odgovarajuće radno mjesto. Takve razloge ne sadrže ni predmetne odluke.

Po pravnom stavu revizijskog suda, tužitelji su dokazali posjedovanje karakteristika na osnovu kojih smatraju da su diskriminirani (radnopravni status zaposlenika sa posebnim ovlaštenjima i status invalida), da se postupak tuženog (donošenje odluka od 29.11.2012. godine) zaista i desio i da su tom radnjom pogođeni tužitelji, kao jedna kategorija zaposlenika, a da drugim zaposlenicima nije vršena promjena radnog mjesta jer nisu podnijeli tužbe za isplatu razlike plaće protiv tuženog, kao poslodavca, dok tuženi nije u postupku sa stepenom sigurnosti dokazao da tužitelji nisu u sličnoj, ni u uporedivoj situaciji sa svojim komparatorom, niti je sa stepenom sigurnosti dokazao da se razlika u postupanju ne zasniva na pravno zaštićenoj osnovi već na drugim objektivnim razlozima, niti je dokazao da je različito postupanje bilo objektivna i proporcionalna mjera, zbog čega da je tuženi počinio direktnu diskriminaciju prema tužiteljima, te zbog toga i osnovan revizijski prigovor da je materijalno pravo pogrešno primijenjeno odbijanjem tužbenih zahtjeva.

Kako zbog pogrešnog pravnog pristupa nižestepeni sudovi nisu utvrđivali pravno relevantne činjenice u odnosu na ostale zahtjeve tužitelja, odnosno da li posljedično učinjenoj diskriminaciji postoje i elementi mobinga, kao specifičnog oblika diskriminacije, zatim činjenice u odnosu na visinu nematerijalne i materijalne štete koju su tužitelji trpjeli, to je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, pa je primjenom odredaba iz člana 250. stav 2. ZPP-a ovaj sud ukinuo drugostepenu presudu.

U ponovnom postupku drugostepeni sud će raspraviti sporna pitanja na koja je ukazano ovom revizijskom odlukom, nakon čega će donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku, za koju će dati potpune činjenične i pravne razloge.

Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je na osnovu odredbe iz člana 397. stav 3. ZPP-a.

Predsjednik vijeća
Suad Kurtović, s.r.